

на всички търговци да се месили —
дори въ правата на самата църква.
Народът не подушаваше...

Годуновъ

Но, княже...

Кн. Иванъ Петровичъ

Народът не подушаваше, но името
на господаря беше цъфтило за тебе;
ний работата знаехме добре
и по-добре отъ тебе; отъ Москва
не бѣха ни забравили, и ние
се вдигнахме за целината всички,
ний — Шуйскитъ, и целиятъ народъ!
Какалото и коректъ на разплата
се кряпна тукъ. Азъ кажахъ всичко. Нека
отасви царятъ самъ кой има право.

Годуновъ

Иванъ Петровичъ! — Царятъ мѣжду насъ
крѣпко сирѣ, а твойтъ думи, княже,
пропиха азъ съ враска. Не е добре
на укоритъ съ укоръ да отвърциашъ,
но търба да се оправдавашъ азъ
преди тебе. Ти говоришъ, княже, че
единъ азъ верна всичко? Но спомни си:
да се свѣташъ искаше ли си съ мене,
не си ли ти отхвърлял моя мась?